

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2014. április 6.
(vasárnap)

Horváth Géza

2. ÖRÖKSÉG, NEM ÉRDEM

Lekció: Jakab 2,14-26

Alapige: Jakab 2,20-26

Akarod-e hát tudni, te ostoba ember, hogy a hit cselekedetek nélkül meddő? Ábrahám, a mi atyánk, nem cselekedetekből igazult-e meg, amikor fiát, Izsákot felajánlotta az oltáron? Látod tehát, hogy hite együttműködött cselekedeteivel, és cselekedeteiből lett teljessé a hite. Így teljesedett be az Írás, amely azt mondja: „Ábrahám hitt az Úrnak, aki ezért igaznak fogadta el őt”, és „Isten barátjának neveztetett.” Látjátok tehát, hogy cselekedetekből igazul meg az ember, és nem csupán a hit által. S ugyanígy a parázna Ráháb is, nem cselekedetekből igazult-e meg, amikor befogadta a követeket, és más úton bocsátotta el őket? Mert ahogyan a test halott a lélek nélkül, ugyanúgy a hit is halott cselekedetek nélkül.

Imádkozzunk!

Urunk, a legnagyobb magasztalás a te neved és személyed iránt az, ha valóban igaz a mi szívünkben és életünkben, amit az előbb énekelünk: „nem vagyunk mi magunkéi.” A legnagyobb gyalázat úgy lenni a közeledben, hogy a magunkéi vagyunk, a magunk feje után megyünk, a magunk akaratát cselekedjük, a magunk tetszése szerint döntünk, és meghatározza lépéseinket, döntéseinket a világ, a családjunk vagy az elvárások.

Urunk, látod, hogy kiszolgáltattuk-e már neked az életünket, és vajon valljuk-e, hogy akár élünk, akár meghalunk, az Úréi vagyunk. Látod, hogy elmondhattad-e már nekünk: „Ne félj, mert megváltottalak, neveden hívtalak téged, az enyém vagy.” Te tudod, hogy a helyzetünk előtted

2. ÖRÖKSÉG, NEM ÉRDEM

rendeződött-e, Urunk. Ha nem, kérünk, szólj úgy hozzánk az igéből, hogy felgyúljon szívünkben a hit, és a te Szentlelked ébressze ezt az igén keresztül.

Ha a tieid vagyunk, és úgy ülünk itt, úgy hallgatjuk az igét, akkor serkents bennünket, hogy méltók legyünk ahhoz az elhivatáshoz, amelyvel elhívattunk, és méltók legyünk ahhoz az Úrhoz, aki gyermekeinek tekint bennünket.

Kérünk, növeld bennünk hitünket, üdvösségünk eszközét. Vesd a tengerbe bűneinket, hogy kerüljük a pokol tüzét. Kérünk, irgalmaddal végy körül bennünket, és szentelj meg.

Köszönjük, hogy elválasztottál bennünket a világtól most is, ezen a vasárnapi alkalmon is azért, hogy meglátszódják, hogy közünk van hozzád és kapcsolat van közöttünk, akkor, amikor elindulunk a te hajlékodbba, amikor éneklünk, imádkozunk, az ígére figyelünk, és várjuk: szólj, Uram, mert hallják a te szolgálid. Ezért kegyelmed által moss meg, tisztíts meg, újíts meg bennünket, Ó égi Atyánk, újíts meg bennünket, Jézus Krisztus, újíts meg bennünket Szentlélek Isten.

Ámen.

Igehirdetés

Akik a múlt vasárnap is itt voltak az istentiszteleten, a Máté evangéliuma 25. fejezetéből hallhatták az igét: az Úr Jézus arról beszélt, hogy amikor Ő visszajön, beül az Ő dicsőségének királyi székébe, elválasztja egymástól azokat, akik az üdvösségre mennek azoktól, akik a kárhozat fiai. Így mondja Jézus: „a juhokat jobb keze felől állítja, a kecskéket pedig balkeze felől”. Ami utána következik, félreértésre adhat okot. Azt mondja az Úr Jézus majd a jobb keze felől állóknak: „mert éheztem és ennem adtatok, szomjaztam és innom adtatok”... és hat dolgot sorol fel, hogy mit tettek nem akárkivel, nem a világgal, hanem az Ő kicsinyeivel vagy atyjafiaival. Így is lehet mondani: a hitben testvérekkel. Akik pedig a balkeze felől állnak és a kárhozat fiai, azok felé az hangzik: „mert éheztem és nem adtatok ennem...” és ismét hat dolgot olvasunk, hogy mi az, amit nem tettek meg.

Az egyiknek azt mondja: „gyertek, én Atyámnak áldottai, örököljétek az országot, amely számotokra készített”, az elkárhozóknak pedig azt mondja: távozzatok innen arra a helyre, amely az ördögnek készített és az ő angyalainak. Ti oda tartoztatok a földi életben is, ezért ott folytatjátok tovább a létet. Akik pedig jobb kéz felől állítatnak, azok a Jézuséi, az Atya áldottai és az országot örökségként kapják, nem érdemből.

Ennek az ígének a félreérthetősége abban van, mintha itt első olvasásra azt látnánk, hogy Jézus a cselekedetek alapján ítél: „Mert éheztem és ennem adatok, szomjaztam és innom adtatok.” A múlt vasárnapi igehirdetésből annyit kiemelek, hogy itt nem arról van szó, hogy a cselekedetek alapján, hanem arról, hogy a cselekedetek miatt. Mert akik a jót cselekedték, azok azért cselekedhették ezt, mert Jézus Krisztus megváltottjai voltak és Isten Szentlelke munkálkodott az életükben. Akik pedig ezt nem cselekedték, azért nem tették, mert nem is tehették, mert halottak maradtak. Nemcsak halottak voltak, mint a hívők, (mert róluk azt mondja az ige: „halottak valátok”), ők halottak is maradtak. Éppen mert az ördögtől valók voltak. Nem is tehették hitből, ezért az ő részük a kárhozat.

Most csak annyit: miért hozza itt fel Jézus a cselekedeteket? Azért, mert vegyük komolyan, hogy a mi cselekedeteink fel vannak jegyezve, és ezek a könyvek ott bizony meg fognak nyitni az ítéletnek a nagy napján. A másik, amit olvasunk, és amit komolyan kell vennünk: azért van itt a cselekedet, mert bárki, bármit mondhat: így, meg úgy hitt, de ennek a hitnek a tanúbizonysága mindig a cselekedet. Jézus Krisztus szembesít bennünket azzal, hogy valóban így történt. Senki nem mondhatja, hogy Isten igazságtalan, mert az ítélet napján az ige szerint minden száj el fog némulni. Nem mondhatják: mert engem nem választott ki az Isten, nem jogosan cselekszik, amikor ítél — mert mindenki meg fogja látni, hogy csak azt kapjuk, amit megérdemeltünk. Vagy Jézuséi voltunk újjászületett élettel, vagy nem érdekelt bennünket, és csak egy dolgot tud mondani ott az ember a Krisztus ítélőszéke előtt: igazságosak a te ítéleteid, ó szentek Királya. Igazságosak a te ítéleteid, mert Istennek tündökölni fog az Ő igazságossága.

Azt ígértem a múlt vasárnap: továbbmegyünk, és megnézzük a hit és cselekedetek viszonyát. Ehhez jó nekünk, és áldott levél a Jakab levele. Azért ez a legnehezebb ige a Jakab levelében, mert ez még félreérthetőbb és félremagyarázhatóbb. Luther azt mondta erre a levélre, hogy itt a cselekedetéről van szó. Jó lenne a Szentírásból kivenni, mert itt Jakab a cselekedeteket helyezi előtérbe, nem a hitet. Azoknak a reformátoroknak, akik megtalálták sok évszázad után azt az ígét, hogy az igaz ember hitből él, a kegyelmet, az üdvösséget, az örök életet csak Jézus Krisztus vérenek érdeméért kapjuk és hit által ragadhatjuk meg, azoknak valóban nehéz volt olvasni Jakab levelét, hiszen azt írja: látjátok, hogy cselekedetekből igazul meg az ember?

Itt tehát a hit és cselekedetek viszonyát kell megértenünk, és meg fogjuk látni, hogy Jakab apostol nincs ellentétben Pállal. Nincs ellen-

2. ÖRÖKSÉG, NEM ÉRDEM

tétben a Jakab levele a Római levéllel, Jakab látása a páli teológiával. Csodálatos módon kiegészítik egymást, továbbvezetik a gondolatokat, és tovább akarnak vezetni bennünket az Isten útján.

Még idehozom Péter apostolt is. Második levelének 1. fejezetében azt mondja: a ti hitetek mellé ragasszatok jó cselekedetet, a jó cselekedet mellé tudományt... A ti hitetek mellé ragasszatok...

Próbáljunk meg valamit a levegőhöz ragasztani. Nem fog menni senkinek, teljesen mindegy, hogy milyen a ragasztóanyag, rá van írva: hogy ezzel lehet fémre, fára, műanyagra stb. ragasztani, de ragasztani mindig valamihez kell nekünk valamit. A ti hitetek mellé ragasszatok... E mellé már lehet ragasztani cselekedetet. Azt mondja az ige: meg ne próbálja az ember, hogy a cselekedetet a semmihez ragasztja. Meg ne próbálja az ember, hogy csak hite van, és nincsenek cselekedetei. A Péter és Pál gondolkozása között pontosan itt a különbség és azonosság. Valóban van valami különbség, de van azonosság is. Pál apostol a római levélben a hitet hangsúlyozza, Jakab pedig a cselekedetet. Páltól sem idegen, hogy a hit és cselekedet, és Jakab is erre irányítja a figyelmet, hogy hit és cselekedet.

Meg kell néznünk, Pál kiknek írt, és Jakab kiknek írt. Amikor egy bibliai levelet olvasunk, akkor mindig meg kell néznünk, hogy kik voltak a levél olvasói. Igaz ugyan, hogy ezek egyetemes levelek, de az akkori keresztyének problémáira, nehézségeire, igei látására adtak válaszokat. Ha ezt komolyan vesszük, akkor meglátjuk, hogy Pál azoknak írt elsősorban, akik a Törvény cselekvése által akartak üdvözülni. Akik azt mondták: elég nekünk, ha a Törvényt megcselekedjük. Lássuk a gazdag ifjút. „Mester, mindezeket megtartottam ifjúságomtól fogva.” Ő azt gondolja, hogy ez neki elég, nyugodtan mehet Jézushoz, mert megtartotta a törvényt. Pál tehát olyanoknak ír, akik abba kapaszkodtak: tartsd meg a Törvényt. Jakab pedig azoknak ír, akik azt mondták: elég a hit, nem kell cselekednünk semmit.

Látjuk, miben van a különbség? Pál azt írja, hogy vigyázz, ne a cselekedetre tedd a hangsúlyt, hanem az ingyen kegyelemből, Jézus vére érdeméért, hit általi megigazulásra. Jakab pedig arra teszi a hangsúlyt: ha hiszel, akkor cselekedd is. A hívő ember nem ülhet ölbe tett kézzel: hitre jutottam, üdvösségem van a Krisztusban, minden rendben van! Jakab ezeknek írja, hogy tévedésben vannak. A hit önmagában halott, cselekedetek nélkül nem igaz hit.

A konfirmandusoknak szoktam mondani: a nem igaz hit olyan, mintha a „gazdálkodj okosan” pénzével akarnál fizetni a boltban, de egy gyufát sem kapsz érte, mert ez nem fizetőeszköz.

Sok embernek ilyen a hite. Azért rettenetes dolog, mert sokakat félre is vezetnek. És sokan, amikor majd bebocsáttatást kérnek: Uram, Uram, nyisd meg minékünk, akkor esetleg a Gazda azt mondja: nem ismerlek titeket. Azért, mert az egyetlen fizetőeszközt, Jézus Krisztus vérét, amely megtisztít minket minden hamisságtól, nem fizetőeszköznek vették. Egy úton mehetünk a mennybe, az által, aki azt mondta: „Én vagyok az út, az igazság és az élet.” Aki azt mondta: Én vagyok a kapu, az ajtó. Senki sem mehet az Atyához, csak én általam.

Akkor miért van itt a cselekedet? Pál azzal foglalkozik, hogy higgy. Hit által nyered meg bűneid bocsánatát és kapsz juszt az örök életre. Jakab azt mondja: olyan hitednek kell lenni, amely a Krisztus szeretete által munkálkodó hit. Pál arra tette a hangsúlyt: higgy! Mi a hit? Hogyan hihetsz? Jakab arra tette a hangsúlyt: vajon a hitednek vannak-e következményei? Ha már megkaptad a hitet, mint Isten ajándékát, ha már újjászült téged Isten Szentlelke, vajon jársz-e az Ő tetszése szerint? Élész-e méltón ahhoz az elhíváshoz, amellyel elhívott. Kéred-e: „akaratod nekem mutasd meg szüntelen, ne rejtsd el, Mesterem, tetszésedet.” Vagy kéred-e: „Vezess, Jézusunk...” Mondod-e: Uram, nem tudjuk, hogy mit cselekedjünk, csak tereád néznek a szemeink.

Pál azt mondja: mutasd meg hitedet a hitvallásodból. Jakab azt mondja: mutasd meg a hitedet az engedelmes cselekedeteidből. Pál azt mondja: ilyen a megigazulás. Jakab azt mondja: ez a megszentelődés. Másra teszik a hangsúlyt. Pál teológiájának a középpontjában a szotériológia van, a megváltástan, az üdvözítés tana. Jakab apostol teológiájának középpontjában az etika van. Pál dogmatikus, Jakab etikus. Pál megmutatja: hogyan, Jakab azt mondja: miért. Pál szerint: hogyan lehetsz hívó, Jakab szerint: ha hívó vagy, hogy fog kiderülni pont innen, hogy éheztem és ennem adtatok, mezítelen voltam és felruháztatok, beteg voltam és meglátogattatok. — Ez Isten igéjének a csodálatos üzenete.

Pál a bűnös embernek az Isten előtt való megigazulás okáról beszél, Jakab viszont a hitnek az emberben munkálkodó természetéről ír a levél olvasóinak. Jakab arról beszél, hogy a hitnek, amelyet kegyelemből kapunk Istentől, munkás hitnek kell lennie. Mert Jézus Krisztus, amikor visszajön, azt mondja: „boldog az a szolga, akit az ő Ura munkában talál.” Munkában Őérte. Nem ölbe tett kézzel, hogy én hívó vagyok.

Ott van Pál apostol. Nagy példa nekünk. A Timótheushoz írt 2. levélben nem azt mondja, hogy jaj de jó, hogy hitre jutottam, hanem azért ad hálát Istennek, hogy a hitet megtartotta. Nem azt mondja: jaj de jó, hogy Isten nekem megkegyelmezett, hanem azért hálás, hogy harcolhatta a hitnek szép harcát. Azért hálás, hogy lejárhatta a lábát a Krisz-

2. ÖRÖKSÉG, NEM ÉRDEM

tusért. Nem azért, hogy Krisztus eljött hozzá, mint Isten követe, hanem azért, hogy ő lehetett Jézus követe, akire rábízta az Úr a békéltetés evangéliumának szolgálatát. És ment, ment, szolgált. Az a szolga boldog, akit az ő Ura munkában talál. Ezért minél többet dolgozol Isten országában, annál nagyobb az esélyed, hogy Jézus Krisztus munkában fog találni Őérte. Minél kevesebbet dolgozol Isten országáért, annál nagyobb az esély, hogy Jézus Krisztus nem munkában fog találni téged. Vagy pedig olyan munkában, amely nem érte és nem az Ő országáért van.

A Bibliában egy-egy szent asszonyra az volt a jellemző, hogy „éjjelnappal a templomban voltak”. Isten gyermekei, az első hívők, keresztyének ezzel foglalkoztak. Nem azzal, hogy a másikat piszkálták, a másokra kígyót-békát ráhordtak. Mert ez is hitből vagy hit nélkül fakad. Ez is cselekedet. Hanem foglalatosság volt az Ige tanulmányozásában, a kenyér megtörésében, az imádkozásban. Aztán kimennek és viszik az evangélium tüzet a saját városukba, falujukba, a környékre.

Gondoljunk a tesszaloniaiakra, akikről azt mondja Pál apostol: tőletek kizendült az evangélium. Először bement, aztán kijött onnan. És olyan volt, hogy tíz- és százezrek hallják. — Akit munkában talál Jézus Krisztus.

Sokaknak torz gondolkozása van. Azoknak, akik úgy gondolkoznak, hogy akit Isten elválasztott az üdvösségre, az akkor is üdvözülni, hanem tesz semmit. Sokan úgy gondolkoznak, hogy akit Isten nem választott az üdvösségre, az akkor is elkárhozik, bármi jót tesz. — Aligha van az ördögnek nagyobb hazugsága ennél, amit el kar hitetni az emberrel. Ugyanis az Efézus 2,10 azt mondja: „akit Isten elválasztott az üdvösségre, azt a jó cselekedetekre is elválasztotta.” Ez a kettő együtt van, ez a kettő összetartozik. Mit mond az ige? „Az Ő alkotása vagyunk, Krisztus Jézusban jó cselekedetekre teremtette, amelyeket előre elkészített Isten, hogy azokban járjunk.” Ezért a hívő, amikor jót cselekszik, csak azért van, mert Jézus Krisztus az életében van, és a jó cselekedetek pedig azok, amit előre elkészített Isten, hogy azokban járjon. Ezek az életében a gyümölcsök, amelyek láthatóak, ízlelhetőek.

Miért köti össze Isten igéje a jó cselekedettel? Azért, hogy nyilvánvaló legyen, hogy Jézus Krisztus által van megváltatásunk, és a Szentlélek által van megszenteltetésünk. A hívő nemcsak megváltatott az ő atyáitól örökölt hiábavaló életéből, hanem a Szentlélek által meg is szenteltetett. A Róma 8,30 azt mondja: Akiket Isten elválasztott, azokat elhívta, megigazította, megszentelte, megdicsőítette. Ezt úgy nevezük, hogy végbeviszi az Ő munkáját a hívőn. Örökre, visszavonhatatlanul megajándékozta a hívőt ezekkel.

Igen, akik a múlt vasárnap hallgatták az igét a Máté 25-ből: az Emberfia beül királyi székébe, elválasztja a juhokat a kecskéktől... Tudjátok-e, hogy ez előtt az ige előtt mi van a Máté 25-ben? (Olvassuk a Szentírást alaposabban!) Két példázat van, mielőtt Jézus azt mondaná: beül a királyi székébe. Az egyik a tíz szűz példázata, ezzel kezdődik a Máté 25., a másik pedig a talentumok példázata.

A tíz szűz példázata, amelynek a fő üzenete, hogy vigyázzatok, mert nem tudjátok, hogy *mikor* jön vissza Jézus Krisztus. Ezt követi a talentumok példázata, amelynek a fő üzenete: vigyázzatok, *hogyan* talál benneteket Krisztus. Mert az Ő visszajövetelével kapcsolatban ez a két legfontosabb dolog. Mikor jön vissza, nem tudjuk, csak az Atya egyedül, de úgy éljétek, hogy bármelyik pillanatban jöhet, és legyetek készen ti is. A talentumos példázat arról szól: vigyázzatok, hogyan talál benneteket. Ugyanis a talentumok példázatának a fő igazsága abban van, hogy kiszítja a gazda a talentumokat, ötöt, kettőt, egyet, majd visszajön, és azt kérdezi: mit tettetek vele?

Jön az öt talentumos, és azt mondja: szolgád szerzett még ötöt. Elment és kereskedett. A másik azt mondja: szolgád szerzett még kettőt. Az is befektette. A harmadik mit kap ítéletként? — Gonosz és rest szolga, vessétek a külső sötétségre! Miért? Mert az egy talentumot elásta, és ölbe tett kézzel ült. Mit mond az Úr neki? Be kellett volna fektetned. Igaz, hogy munkával jár, cselekedni kell. De nem az „egy talentumos kegyelem” szerint bánik vele, hanem aszerint, hogy mit nem tett meg e kegyelem birtokában. Mit nem cselekedett meg.

Egy másik példázat, amikor azt mondja az apa az egyik fiának: menj, dolgozz ma az én szőlőmben. Az azt mondja: nem megyek. De a végén mégis elmegy. A másik azt mondja: megyek, de mégsem megy el. Ennek az az üzenete, hogy mi emberek mindig ellenkezünk valahogy Isten akaratával. Nem megy az simán „csont nélkül” — ahogy szoktuk mondani. Énekelni szépen tudjuk, hogy oda megyek, ahova akarod. Akár tűzre, akár vízre kívánod.

Amikor nekem Isten azt mondta: menj Budapestre! Nem örömmel mondtam, hogy jó, hogy mehetek, Uram. Először azt mondtam: erről szó sem lehet! Ilyen a hitünk. Ilyen a tietek és az enyém is. Jó, ha van itt olyan ember, aki azt mondja: ha Isten tűzre vagy vízbe víz, vagy vértanúságra, akkor is megyek, mert oda megyek, hova parancsolod.

Jézus megkérdi a farizeusokat: mit gondoltok, melyik cselekedte az atyja akaratát? Az, amelyik azt mondta: nem megyek, de mégis elmegy. Nem azt kérdi Jézus, hogy melyik felelt szebben neki.

2. ÖRÖKSÉG, NEM ÉRDEM

Ezért mondja itt Jakab: látjátok, a hit halott cselekedetek nélkül. A hit cselekedetek nélkül olyan, mint az a festett tűz, amely szép, de meleget nem ad. A hit cselekedetek nélkül olyan, mint a művirág az asztalon, Odamegyünk megnézni, szép, csak éppen illata nincs, élet nincs benne. Ilyen a hit cselekedetek nélkül. Nem lehet elválasztani egymástól.

Nem mondhatod: hiszek. Mutasd a hitedet a cselekedetedből. Nem lehet azt mondani: cselekszem. De miből cselekszed, honnan cselekszed? Vagy hitből, akkor már Isten szerint, vagy hit nélkül, de hit nélkül Istennek lehetetlen tetszeni. Hit nélkül a mi legjobb cselekedeteink is bűnnel szennyezettek — mondja a hitvallásunk.

Honnan tudom, hogy mi a jó cselekedet? Amit cselekszem, az jó. Az ember a Lélek vezetésére van utalva. Isten Lelke meg abban az emberben van, aki újjászületett. Azt mondja Isten igéje: tegyen készségesé titeket minden jóra, akarátának cselekvésére, hogy azt cselekedjétek, ami kedves Őelőtte. Hogyan tudom cselekedni azt, ami kedves Őelőtte? Az Úr iránti szeretetből. Ő tesz késszé engem, hogy azt cselekedjem, ami kedves Őelőtte.

Figyeljük meg az Ószövetséget. Az az ember, aki nem érti ezeket, az csak nézi: hogyan lehetséges ez. Hogy mondhat Isten ilyet? Az egész Ószövetség arról szól, hogy amit Isten mond, az úgy van, nincs apelláta! Isten tudja, hogy mi a jó, és mi a rossz. Mi nem tudjuk. Mi csak ötletelünk, hogy na ez biztos jó cselekedet. Honnan tudod? „Ami hitből nincs, az bűn.” Ami hitből van, az Krisztusból van. Krisztus azt akarja, hogy Ő munkálkodjon, az Ő Lelke munkálkodjon az életünkben.

A megigazítás hit által lehetséges. Jézus Krisztus igazsága tulajdonítatik a bűnösnek, és nem tulajdonítatik neki a bűne. A cselekedetekből való megigazítás pedig azt a tanúbizonyságot jelenti, amely az újjászületett emberben munkálkodó hitre utal. Amikor megnézünk egy gyümölcsöt, tudjuk, hogy az milyen fajta. Látszik a formáján, a színén. Tudjuk, hogy miben van oltva. Utal arra, hogy mi van beleoltva, mi az a nemes szem, amit beleoltottak. Nem az alany a fontos, hanem hogy mit tettek a vad alanyba.

Mire utal a jó cselekedet? Arra, hogy mibe, kibe vagy oltva. Hogy a 231. dicséret szavával el tudjad mondani: Én, mint Krisztusba oltott ág, tőle vegyem tápláltságom, míg az élők közt lesz lakásom. A Krisztus oltatott belém, én meg belé. Egy vagyok Ővele, mint a szőlőtő és a szőlővessző a János 15-ben. Akkor olyan gyümölcsöket kell teremnem, amibe oltva vagyok, ami Jézus Krisztusra mutat, Őt dicsőíti, neki hálás, amely Őt viszi az emberek közé. Az egyik megigazítás Isten előtt történik, a másik megigazítás, a cselekedetek általi meg az emberek előtt.

Az a megigazítás, hogy nekem kegyelemből van üdvösségem hit által és Isten előtti sorsom és helyzetem örökre elrendeződött. Nem megyek az ítéletre (Isten előtti megigazítás). A cselekedetekből való megigazítás pedig az emberek előtt történik. És látják rajtam, hogy kihez tartozom.

Két példát említ Jakab. Az egyik Ábrahám. Látjátok, hogy Ábrahám cselekedetekből igazult meg, de utána azt mondja: látjátok tehát, így teljesedett be az Írás: „Ábrahám hitt az Úrnak, aki ezért igaznak fogadta el őt.” Ábrahám cselekedet által igazult meg, amikor Izsákot felajánlotta az oltáron. Melyik volt hamarabb? A hit általi megigazítása Ábrahámnak, vagy a cselekedetek általi? Először a hit által. Az 1Mózes 15-ben van leírva. Hitt Ábrahám az Istennek, és ez tulajdoníttatott neki igazságot. Vagyis Ábrahám azt mondta: ráállok Isten ígéjének szavára. És ha Ő azt mondja: menj arra a földre, amit mutatok neked, akkor elindulok. Ennyire bízott Istenében, s igaznak nyilváníttatott.

A cselekedetek általi megigazítása az 1Mózes 22-ben van. Amikor nyilvánvaló lett a hite. Amikor azt mondja: vedd a te egyetlen egyedemet, akiért évtizedeken keresztül imádkozott, akit Ábrahám idős korában kapott meg, mint az ígéretnek a gyermekét. Egyszer csak Isten azt mondja: vidd és áldozd fel a Mórija hegyén. Ábrahám megy, és látja a szolga, a ház népe, hogy veszi a parazsat, a fát, a fiát, a kést. Izsák meg is kérdi: hol van az áldozati állat? Majd Isten gondoskodik, fiam. Egyetlen fiára kell kést emelnie, akit Istentől kapott, és akiért hálás, akiben ott vannak az ígéretetek... Isten tudja, mi akar. Ez a cselekedetekből való megigazítás.

Vagy ott van Ráháb. Ezt említi még Jakab. Először Ráháb hitt Istennek. Azt mondja: tudom, hogy a ti Istenetek élő Isten. Övé a föld, és mindent megtesz, amit akar. Utána elbújtatja a követeket. Ezzel kockáztatja a családját és saját életét. Ha elkapják, kivégzik. Ráháb cselekedetei tanúbizonyságot tettek hitéről. Nem lehetett elválasztani. A hit általi megigazulás mindig Isten előtt történik, a cselekedetek általi az emberek előtt is történik, mert látják a mi jó cselekedeteinket és dicsőítik a mi mennyei Atyánkat. Ez Jézus Krisztus célja.

Jézus Krisztus célja soha nem annyi volt: juss hitre. Hanem miután hitre jutottál, cselekedd is, és építsd Isten országát.

Befejezésül. A jó cselekedeteknek Isten ígéje szerint három célja van: egyrészt Istenre nézve kell jót cselekednünk, másrészt önmagunkra nézve, harmadszor pedig felebarátainkra nézve.

- Istenre nézve, mert egész hálánkat tudjuk kimutatni azért, hogy elválasztott bennünket, elhívott, újjászült, megszentelt, megdicsőített

2. ÖRÖKSÉG, NEM ÉRDEM

és sok-sok ajándékot adott nekünk. Egy ajándéka sem maradt Istennek, amit megtartott volna, mind kiosztotta. Péter azt mondja: mindennel megajándékozott, ami az életre és kegyességre való. Hála jeleként és dicsőítés jeleként.

- Önmagunkra nézve. Innen legyen bizonyos abban, hogy igaz hitem van. Az ördög mindig el akarja bizonytalanítani embert. Vajon megtértél-e, újjászülettél-e? Igaz hited van, bejutsz a mennyországba? Nekünk efelől is bizonyosságunk lesz. Mi hitben vagyunk és Krisztus áldozata a mienk, bizonyosságunk lehet. Ilyen az úrvacsora is. Ezért kell úrvacsoráznunk, mert ez is bizonyosság, erősít. Nekem a Golgotán bocsáttattak meg a bűneim. Egészen bizonyos vagyok benne. Onnan is bizonyosak vagyunk, hogy teremjük ezeket a gyümölcsöket. Már tudunk jót is cselekedni, amit Isten munkál a Lelke által.

- Felebarátunkra nézve. Azért, hogy megnyerjük őket Krisztusnak. Ha valaki nem cselekszik jót, hogy akar misszionálni, Krisztusról bizonyosságot tenni, hogy akar hívni? Mert ez a legnagyobb hívás. Látják, hogy egy forintot nem garasoskodom, hanem látják, hogy alázatos vagyok, nem mindig enyém az utolsó szó.

A Zakariás könyvében van egy általam nagyon szeretett ige (8. rész): majd lesz idő, amikor tízen kapaszkodnak egy izraelitába: hadd menjünk veletek, mert látjuk, hogy veletek az Isten.

Látják a ti jó cselekedeteiteket és dicsőítik a ti mennyei Atyátokat. Ezért nem lehet elválasztani a hitet a cselekedetektől. Nem lehet elválasztani az élő fát a gyümölcstől, mert ahol gyümölcs van, ott élő fa is van.

Jakab ezért emelte ki a cselekedeteiket, mert ott az volt a probléma. Akartak hinni, csak nem akarták cselekedni. Pál apostolnál fordítva történt: Nagyon akarták cselekedni, de nem akarták hinni. Ezért mind a kettő megírta ezt, bekerült a Szentírásba és ezen a mai vasárnapon lelki táplálékként ezt adta nekünk a mi Urunk.

Cselekedj! Mutasd meg a hitedet cselekedeteidből. Azért, hogy így a hívó földi életében tisztességét, halálában vigasztalást, feltámadáskor pedig hervadhatatlan koronát nyerjen.

Imádkozzunk!

Urunk, bocsásd meg, hogy sok igét felületesen olvasunk, félreértünk és éppen ezért félremagyarázzuk. Köszönjük, hogy igédben semmilyen ellentét nincs. Áldunk, hogy az egész Szentírás tőled ihletett és hasznos a tanításra, feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre.

Ma délelőtt ebből elvehettük a feddést, mert nem cselekedtük a te akaratodat mindig. Elvehettük a biztatást: menj, és te is így cselekedjél. Mutasd meg a hitedet a cselekedeteidből.

Urunk, bocsásd meg, hogy sokszor nem fényedből fénysugár az életünk, és világosság, fény helyett csak pislogó gyertyabelek vagyunk, csak füstölgünk.

Kérünk, gyűjtsd meg a szövétneket a szívünkben. Tedd a te szolgálodat tűznek lángjává, hogy elmenve innen a hétköznapiakba, a világba, az emberek közé, az ellenkezők közé, a nálad nélkül élők közé, és meg tudjuk mutatni: hozzád tartozunk, veled és benned élünk, te vagy a mi Urunk és királyunk.

Áldunk, hogy így készülhetünk arra a napra, amikor megnyugszunk a mi fáradságunktól és cselekedeteink követnek bennünket.

Milyen jó, Úr Jézus, hogy te állsz ott az ítélszéknél. Aki kiterjesztetted ránk irgalmasságodat itt a földön, ott is beborítasz bennünket a te igazságod hófehér ruhájával. Aki megmostál itt a te véredben bennünket, ott is erre fogsz hivatkozni: ők az enyémeik, és az Atya odaállít bennünket az örök üdvösség drága szép honába.

Köszönjük, Urunk, hogy te tudsz bennünket késszé tenni minden jóra. Ezért a te Lelked munkálkodik bennünk.

Áldunk, hogy kezedbe tehetjük gyülekezetünket, betegeinket, ápolókat, akik mellettük vannak. Kérünk, vigasztald meg azokat a családokat, akik a héten búcsúztak szeretteiktől. Kérünk, fogadd el hálánkat azért, hogy egészen bizonyosak vagyunk, hogy te vagy a feltámadás és az élet. És aki hisz tebenned, ha meghal is, él.

Kérünk, adj a gyászolóknak erőt, elhordozást. Kérünk, az úrt te töltsd be az életükben.

Imádkozunk ma különösen hazánkért, népünkért, országunkért. Kérünk az ének szavával: gátold hazánkban áradását a sok gonoszságnak. Ne engedd, hogy áradjon a gonosz. Kérünk, adj nekünk bölcs és olyan vezetőket, akik téged is félnek és népedet szeretik. Akik nem a te igéd ellenes törvényeket akarnak bevezetni, hanem azt mondják: nekünk alapunk van, múltunk, hátterünk. Mi keresztyének vagyunk és próbálunk aszerint is élni.

Könyörülj meg rajtunk, ne bűneink szerint cselekedj velünk! Ne úgy, hogy mi mit érdemlünk, hanem Krisztusra tekints.

Engedd, hogy amit most csendes imában eléd viszünk, legyen a te trónusod előtt, a mi egyetlen szószólónkon és közbenjárónkon, Jézus Krisztuson keresztül.

Ámen.

427. dicséret

1. Lelkem hozzád kíván menni,
Veled lenni, Ó, életem kővára,
Mert nálad talál oltalmat,
Nyugodalmat, Te lehetsz várt javára.

2. Nem bízhatom érdememhez,
Mert fejemhez Köttetett a gyarlóság;
Ha vizsgálom testem s vérem,
Megeszmérem: Nincs bennem semmi jóság.

3. Az Úrnak parancsolatját,
Akaratját, Ó hányszor hágtam által!
Hányszor volt munkám éretlen
És rendetlen Erőtlenségem által!

(...)

8. Tudom, hogy a kegyességnek
És hűségnek Vagyon drága jutalma;
De azt adja kegyelemből,
Nem érdemből Az Istennek irgalma.

9. Én azért ez oltalomhoz,
Mint kőfalhoz Egyedül támaszkodom;
Jézusomnak kegyelméhez,
Érdeméhez Jó hittel ragaszkodom.

10. Te pedig, ki által élek,
Ó Szentlélek, Úgy igazgasd dolgomat,
Hogy e jót nálam tarthassam
S megmutassam Hálaadó voltomat.